

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

Maištingieji
Arandėilai
2

SARAH MALLORY

Praradimas

Knyga.lt

Sarah Mallory

PRARADIMAS

Keturių knygų serija
„*Maištingieji Arandeilai*“
Antra knyga

Versta iš Sarah Mallory,
Temptation of a Governess, 2015
© Sarah Mallory, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2017

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0285-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Balandžio saulė ryškiai apšvietė žemą, taku lekiančią dvikinę. Aleksas Arandeilas jautė, kaip visas žiemos niūrumas, apėmęs sužinojus apie laivo sudužimą ir brolio Džeimso mirtį, kuri lėmė, kad jis tapo aštuntuoju Davenporto grafu, pagaliau sklaidosi. Jis nei tikėjosi, nei norėjo tapti grafu. Džeimsas buvo tik dvejis metais už jį vyresnis, todėl visi manė, kad jiedu su grafiene dar turi daugybę laiko susilaukti įpėdinio. Dėl to pora ir leidosi į kelionę jūra, išplaukė į šiltuosius kraštus. Gydytojai manė, kad švelnesniame klimate turėtų pasitaisyti Margaretos sveikata. Tada ji galbūt pastotų ir išnešiotų sveiką berniuką. Jiedu jau turėjo mielą mergaitę, bet keletas persileidimų išsekino grafiene.

Viduržemio jūros sutuoktiniai taip ir nepasiekė. Per spalio audrą Gibraltare jų laivas sudužo, keleiviai ir visa įgula žuvo. Žinia Aleksą pasiekė tik po kelių savaitių. Jį užgriuvo baisus sielvartas. Net ir dabar, praėjus pusmečiui, jis vis dar ryšėjo juodą kaklaskarę, gedulo ženklą. Visais kitais atžvilgiais draugams jis atrodė nepasikeitęs. Žiemą praleido kaip visuomet –

įvairiuose vakarėliuose. Lošimai, medžioklė ir flirtas buvo jo kasdienybė. Tik artimiausias draugas pastebėjo, kad nesibaigiančios malonumų paieškos tapo keistokos.

Visi mano, kad tau tiesiog nerūpi, – įžvalgiai sakė ponas Gervazas Volertonas. – Bet aš manau, kad tau rūpi per daug.

Gal ir taip, – galvojo Aleksas stabdydamas veislinius širmius ir sukdamas pro Čentrio vartus, bet jis jau kuris laikas yra grafas ir turi ką pakeisti.

Kelias vingiavo tarp dar nepilnai sužaliavusių medžių. Pro jų šakas ant tako krito saulės spinduliai. Aleksas pristabdė žirgus baimindamasis, kad po žiemos bus atsiradę duobių ir nelygumų. Jau beveik išniręs iš po medžių baldakimo pastebėjo netoli kelio ant virtuolio sėdinčią jauną moterį su eskizų albumu rankose. Aleksas iškart ją atpažino. Senokai jos nematė, bet raudonų plaukų su niekuo nesupainiosi. Diana Grenšam, nuskendusios grafienės sesuo, jų vienintelės dukros ir kitos Arandeilų globotinės, priimtos į velionio grafo dvarą, gubernantė. Ji buvo taip įsitraukusi į darbą, kad nė nepastebėjo atvažiuojančio Alekso. Šis sustabdė kinkinį ir įdėmiai nužvelgė jos liekną figūrą su kuklia žaliai geltona suknele ir ne-

klusniais raudonais plaukais, supančiais galvą kaip aureolė.

- Laba diena, panele Grenšam.

Ji pakėlė galvą ir nužvelgė jį ramiomis, šviesiomis akimis. Aleksas visada manė, kad jos akys neįprastos – riešutų rudumo, nubarstytos žaliais taškeliais. Nors negalėjai pavadinti jos gražuole, moteris švytėjo gyvybe, jos lūpų kampučiai kilstelėjo, tarsi ji ketintų nusišypsoti.

- Diena? – linksmai atsiliepė tyliu, melodingu balsu. – Dievulėliau, argi jau taip vėlu?

- Nustebote mane pamačiusi?

Ji užvertė eskizų albumą ir atsistojo.

- Žinojau, jog kada nors atvyksite, milorde, – tarė ji. – Bet būtų buvę geriau, jeigu būtumėte mus įspėjęs. Vis dėlto esu tikra, kad ponias Volis ras, kuo jus pavaišinti. Važiuokite į arklides, o aš pranešiu jai naujieną.

Ji netvirtai žengė kelis žingsnius.

- Leiskite jus nuvežti! – sušuko Aleksas pavymui. – Starkai, lipk žemyn ir padėk damai įsėsti.

Ji sustojo ir atsigręžė.

- Nes aš luošą? – griežtai paklausė.

- Ne, – švelniai atsakė Aleksas. – Nes aš no-

riu su jumis pasikalbėti.

Diana padavė eskizų albumą ir pieštukus arklininkui ir be jokios pagalbos lengvai įsitaisė šalia Alekso. Jis dar spėjo pamatyti, kaip po sijonais sušmėžavo baltai siuvinėtos kojinaitės. Aleksui niekas nepasakojo, kodėl ji šlubčioja, bet jos kulkšnys buvo sveikos, dailios, liaunos pėdos apautos gražiais, bet patogiais bateliais.

Ji jau norėjo atsiimti piešimo priemones, bet Aleksas ją sulaikė.

- Starkas parneš jas namo. Diena graži, prieš eidami vidun pasivažinėkime po parką. Noriu pasikalbėti apie mergaites, - tarė ir nelaukdamas jos sutikimo paragino arklius. - Tikiuosi, jūs nieko prieš.

- Argi turiu pasirinkimą?

- Pamaniau, kad čia pasikalbėti bus paprasčiau nei namie.

- Veikiausiai esate teisus. Jūs tikras mergaičių numylėtinis. Kai tik įžengsite pro duris, jos jūsų nebepaleis, - tarė ir susimąščiusi pridūrė: - Nors Megė tikriausiai klausinės, kodėl neaplankėte jų anksčiau.

- Buvau labai užsiėmęs.

- Pernelyg užsiėmęs, kad atvažiuotumėte

paguosti dukterėčios? – Aleksas tylėjo, ir ji dėstė toliau: – Jiedvi su Florencija buvo paliktos bendrai jūsup ir mano globai, milorde.

– Nereikia man to priminti, – Aleksas pliaukštelėjo žirgams botagu. Ką jis galėjo atsakyti? Žinojo, kad elgėsi niekingai, bet po brolio mirties nenorėjo matyti ne tik savo, bet ir niekieno kito sielvarto. Jis buvo pagarsėjęs atletas, jojikas, puikiai valdė kardą ir pistoletą, tačiau neturėjo drąsos aplankyti mažąją Džeimso dukrelę ir pažvelgti į jos liūdnas akis, todėl įtikino save, kad geriausiai Megeį paguos jos teta. Diana ketverius metus dirbo Džeimso dukters ir mažosios Florencijos Arandeil, pusseserės, kurios motina mirė gimdydama, o tėvas pabėgo iš šalies įtartinomis aplinkybėmis, guvernante. Džeimsas mergaitę priglaudė, kad Megė turėtų draugę, ir mergaitės augo kaip seserys. Visi manė, kad Florencijos tėvas nebegyvas, todėl Džeimsas įtraukė ją į savo testamentą ir pavedė brolio globai. Aštuonerių metų mergaitės turėjo ilgėtis Džeimso ir jo žmonos. Jie buvo tėvai ne tik Megei, bet ir Florencijai. Aleksas buvo jų mylimiausias dėdė. Jis retkarčiais jas aplankydavo, atveždavo dovanų ir valandą ar dvi pažaisdavo, o paskui vėl pasinerdavo į malonumą kupiną gyvenimą.

Nors ir buvo paskirtas jų globėju, neišmanė, nei kaip jas auklėti, nei juo labiau paguosti. Žinoma, tai ne pasiteisinimas, bet mažos priekaištų adatėlės smigo į sąžinę.

- Bent jau susirašinėjote su manimi, - kalbėjo toliau Diana. - Turėčiau būti dėkinga, kad nepatikėjote to kam nors kitam.

- Džeimso žmona buvo jūsų sesuo. Jūsų sielvartas ne mažesnis nei mano, norėjau pareikšti užuojautą.

Keli kapoti sakiniai, parašyti popieriuje juodais krašteliais. Koks šaltas ir abejingas jis turėjo pasirodyti Dianai.

Ji kilstelėjo ranką, tarsi gintųsi nuo smūgio.
- Ačiū.

Aleksui dingtelėjo, kad Diana kaip ir jis nemėgsta rodyti jausmų, todėl nusuko kalbą ir paklausė apie mergaites.

- Rodos, jos visai laimingos, tik ilgisi mamos ir tėčio. Žinau, kad Florencija - tik pusseserė, bet galiu patikinti, kad liūdi lygiai tiek pat kiek ir Megė.

- Labai apgailestauju, kad neaplankiau jų anksčiau, - nusiminęs atsakė Aleksas.

- Na, dabar esate čia ir jos labai nudžiugs jus pamačiusios. Apie ką norėjote su manimi pasi-

kalbėti?

- Pagalvojau, kad galbūt mergaitės norėtų lankyti mokyklą.

Diana valandėlę patylėjo.

- Juk žinote, kad mergaičių išsilavinimas patikėtas man? Jūsų brolis šiuo klausimu laikėsi aiškios nuomonės.

- Žinoma, bet tai nereiškia, kad negaliu pasidomėti.

- Tikrai nereiškia, bet nemanau, kad joms reikia vykti į mokyklą. Ypač dabar, kai neseniai neteko tėvų.

- Puiku, bet manau, kad joms būtų gerai pakeisti aplinką, persikelti į kitus namus, kur mažiau skaudžių prisiminimų.

- Jos čia laimingos, milorde. Čia visada buvo jų namai.

Aleksas išgirdo susierzinimo gaides. Turės pasakyti, kodėl nori, kad jos išsikraustytų.

- Bet dabar čia mano namai, panele Grenšam, ir aš noriu jais naudotis.

- Na, niekas jums nesutrukdys, - atsakė ji. - Tiesą sakant, mergaitės labai džiaugtųsi, jeigu galėtų matyti jus dažniau.

- Esmė ne tai. Noriu kviestis draugus... mergaitėms tai būtų netinkama aplinka.

- Ką turite galvoje?

Jis nekantriai atsiduso.

- Ar turėsiu įvardyti paraidžiui? Aš viengungis.

Jis nenuleido akių nuo kelio, bet puikiai jautė įdėmų jos žvilgsnį. Pasidarė truputį nejauku.

- Ar turėčiau suprasti, kad jūs ir jūsų draugai elgsitės nederamai? - tarė Diana iš lėto.

- Gali būti, - atsakė Aleksas ir prisiminęs draugus pridūrė: - Daugiau nei gali.

- Gerai, kad bent jau norite apsaugoti vaikus, - atsakė Diana. - Bet aš manau, kad būtų geriau, jeigu vakarėlius rengtumėte kur nors kitur. Turite daug puikesnių dvarų nei Čentris.

- Puikiai tai žinau, - iškošė pro sukąstus dantis Aleksas. - Bet noriu Čentrio.

Neatitraukdamas akių nuo kelio Aleksas juto smalsų Dianos žvilgsnį.

- Ir kodėl jums taip knieti įsikurti čia?

Nes čia jiedu su Džeimsu praleido beveik visą vaikystę. Čia jiedu buvo laimingiausi. Aleksas žinojo, kad jeigu pasakys tiesą, ji ims priešgyniauti apleliuodama į jo jausmus, kad leistų mergaitėms pasilikti. O jis savo jausmus jau seniai palaidojo labai giliai. Aleksas kietai sučiaupė lūpas.

- Panele Grenšam, galbūt to nežinote, bet kiekvienos šeimos galva jaučia spaudimą vesti ir susilaukti įpėdinio. Seni šeimos draugai, giminaičiai, apie kuriuos nė nesu girdėjęs, mano turintys teisę kištis į mano gyvenimą, - jis kreivai šyptelėjo. - Visi tikisi, kad iki šių metų pabaigos susirasiu žmoną, o aš noriu pasauliui parodyti, kad niekas neprivers manęs vesti. Čentryje noriu surengti patį didžiausią, patį skandalingiausią vakarėlį. Miestas pakankamai arti, kad galėčiau susikviesti visą grietinėlę, parodyti, koks nepadorus jaunikis esu, ir padaryti galą visoms piršlyboms.

Na štai, - pagalvojo niūriai. To turėtų pakakti. Tačiau, atsisukęs į smulkią merginą šalia, jos veide nepamatė nei pasibaisėjimo, nei nuostabos. Ji netgi drįso nusijuokti.

- Didžiausia nesąmonė, kokią man yra tekę girdėti, ir tikrai neišvešiu mergaičių iš Čentrio vien tam, kad galėtumėte elgtis taip savanau-diškai.

Aleksas sustabdė dvikinę, pažvelgė Dianai į akis ir tramdydamas pyktį visiškai ramiai tarė:

- Panele Grenšam, ar pamiršote, kad dabar grafas esu aš? Dvaras mano ir galiu su juo elgtis kaip panorėjęs.

Diana šaltai sutiko jo žvilgsnį, Alekso susierzinimas nė kiek jos nesutrikdė.

- Manau, jūs, milorde, užmiršote pažadą, jog mergaitės galės pasilikti Čentryje, - tarė šypsodamasi, bet tai nė kiek nepadėjo. - Pats man parašėte, atmenate?

- Taip, atmenu, - išspjovė prisiminęs laišką, gautą nuo Dianos Grenšam praėjus vos kelioms dienoms, kai sulaukė žinių apie nelaimę. Ji klausė, ką jis ruošiasi daryti su brolio globotinėmis. Aleksas prisiminė, kad slegiamas sielvarto atrašė, jog Čentris bus mergaičių namai tol, kol jai tai atrodys reikalinga. Testamento sąlygos buvo labai griežtos. Jiedu su Diana Grenšam kartu buvo Megės ir Florencijos globėjai, bet Džeimsas prirašė pastabą, kad tik Diana atsakinga už jų išsilavinimą. Ji šiai pareigai puikiai tiko.

- Aš išsaugojau jūsų laišką, sere.

- Jūs - tikra ragana!

Jis tvirčiau sugniaužė vadeles ir žirgai neramiai pasimuistė.

- Gal judėkime, - švelniai tarė Diana. Aleksas sukando dantis. - Lauke vėsu, nenorėčiau, kad jūsų žirgai apsirgtų.

Diana susidėjo rankas ant kelių, o grafas pa-

ragino žirgus. Ji stengėsi atsispirti norui įsikibti į karietos kraštus, puoštus korintietiškais ornamentais. Galbūt Aleksas Arandeilas jos nepavers. Be to, negalėjo paneigti, kad sėdėdama šalia jo kaip reikiant jaudinosi. Sąžinė jau ir taip ją graužė, kad suabejojo dėl jo ketinimų, kai šis pakvietė važiuoti kartu. Kvietimas buvo labai padorus, o ji atsakė kaip mažvaikė atkreipdama dėmesį į savo luošumą. Pasiteisinti galėjo nebent tuo, kad jis užklupo ją nepasirengusią. Diana netikėtai susidūrė su vyru, kurį anksčiau stebėdavo tik per atstumą, su jėga garsėjančiu atletu. Pakėlusį akis ir pamachiusi jį žemoje dvikinkėje lengvai laikantį dviejų širmių vadeles, prisiminė savo pačios trūkumus. Diana nė neabejojo, kad pamatęs jos netvirtą eigastį, jis pažvelgė į ją su gailėsčiu, jei ne su pasibjaurėjimu.

Žinoma, jis nepasakė nieko panašaus, todėl Diana dabar pyko pati ant savęs, kad buvo pernelyg jautri, bet verčiau galvoti apie Megės ir Florencijos ateitį. Ši tema daug saugesnė, bet ginčas su grafu per pirmą jų susitikimą buvo prasta pažinties pradžia....